

Eva eta Trasgu

Platja d’Aron, kostaldeko herri xarmangarri batean, Eva izeneko bederatzi urteko neskato bat bizi zen. Eva neska jakin-min handikoa eta ausarta zen, edozein egun lainotsu alaitzeko moduko irribarre batekin. Lagun oso berezia zuen, Trasgu katua. Trasgu, hamalau urterekin, katu zahar eta jakintsua zen, bibote zuriekin eta buztan luze batekin, beti dotore mugitzen zena.

Udaberriko goiz batean, Evak eta Trasguk hondartzara joatea erabaki zuten altxor ezkutuen bila. Ontzi txiki batekin eta pala batekin hornituta, hondar bustian zulatzen hasi ziren, zerbait interesgarria aurkitzeko asmoz. Bat-batean, Evak maskor oso arraro bat aurkitu zuen. Besteak baino handiagoa zen eta argi magiko batekin distiratzen zuen. Trasgu, jakin-minez betetako begi berdeekin, hurbildu eta miauka hasi zen, zerbait esan nahi balu bezala.

Zer da hau, Trasgu? – galdetu zuen Evak, maskorra kontu handiz hartuz.

Bat-batean, argi izpi bat atera zen maskorretik eta biak inguratu zituen. Argia itzali zenean, leku guztiz desberdin batean aurkitu ziren. Hondartza bat zen, baina ez zen Platja d’Arokoa. Palmondoak erraldoiak ziren, eta itsasoa hain urdin bizia zen, ezen amets bat

zirudien.

Non gaude, Trasgu? – galdetu zuen Evak, harrituta bere katua berdin nahasita zegoela ikustean.

Une horretan, hegoak zituen izaki txiki bat agertu zen haien aurrean. Maitagarri bat zen, burruntzi bat bezain txikia, baina berezko argia zuen, inguruko guztia magikoa zirudiena.

Ongi etorri Itsas Mirarien Erreinura! – esan zuen maitagarriak ahots leun eta melodioso batez. – Naia naiz, hondartza magikoaren zaindari maitagarria. Desioen Maskorra aurkitu duzu, eta orain abentura handi bat bizi dezakezu!
Evak eta Trasguk elkarri begiratu zioten, hunkituta eta pixka bat beldurtuta aldi berean. Baina Evaren jakin-minak irabazi zuen, eta irribarre egin zion Naiari.

Zer nolako abentura? – galdetu zuen.

Ur Kristala aurkitu behar duzu, mendeetan galduta egon den harribitxi oso boteretsua – azaldu zuen Naiak. – Kristalik gabe, gure erreinua magia galtzen ari da.

Laguntzeko erabakita, Evak eta Trasguk Naiari jarraitu zioten hondartza magikoan zehar. Koralezko kobazuloak zeharkatu zituzten, kolore biziko arrainekin igeri egin zuten eta itsas izaki izugarriak ezagutu zituzten. Pauso bakoitza mirari berri bat zen, eta Trasguk ez zuen inoiz esploratzeari utzi, bere biboteak beti mugitzen zituela.

Naiak koralezko kobazulo batera eraman zituen. Sarrera kristalezko ur-jauzi baten atzean ezkutatuta zegoen. Kobazuloa sabaitik zintzilik zeuden kristal txikiek argitzen zuten, eta argi ahul bat igortzen zuten, giro magikoa sortuz. Kobazuloaren hondoan, koralezko ate handi bat

ireki zen Naiaren makilaren ukitu arin batekin.

Hau da Koralezko Kobazuloa, Ur Kristala aurkitzeko lehen pista gordetzen den leku sakratua – esan zuen Naiak.

Barruan, harri batean grabatutako mapa zahar bat aurkitu zuten. Mapak hiru urpeko tenpluetarako bidea erakusten zuen, bakoitzak pista garrantzitsu bat zaintzen zuena. Lehenengo tenplua Alga Erraldoien Basoan zegoen, bigarrena Itsas Abestien Arroketan eta hirugarrena Urpeko Sekretuen Zuloan.

Mapa jarraituz, Eva eta Trasgu Alga Erraldoien Basorantz abiatu ziren. Urpeko baso hau trinkoa eta misteriotsua zen, algak gainazalera igotzen ziren. Algak berezko bizitza balu bezala mugitzen ziren, etengabe aldatzen ari ziren bideak sortuz.

Baso sorgindu honetan nabigatzen ari zirela, Tuga izeneko itsas dortoka batekin egin zuten topo, eta honek laguntza eskaini zien.

Baso honetako txoko guztiak ezagutzen ditut. Jarrai nazazu! – esan zuen Tugak ahots sakon eta leunez.

Tuga itsas belar labirintoan zehar jarraitu ondoren, itsas harriz egindako tenplu txiki batera iritsi ziren. Barruan, inskripzio bat aurkitu zuten: “Ausardiarekin eta adiskidetasunarekin bakarrik gainditu ditzakezu oztopoak”.

Bigarren pistak Itsas Abestien Arroketara eraman zituen, itsasotik ateratzen zen harkaitz formazio bat, bere edertasunagatik eta gauez entzun zitekeen kantu misteriotsuagatik ezaguna zena. Leku magikoa zaintzen zuen sirena-abesbatza batek egin zien harrera.

“Aurre egiteko, abestiaren enigma konpondu behar duzu”, esan zuen sirenen buruzagiak ahots melodikoz.

Evak eta Trasguk arretaz entzun zuten abestia eta konturatu ziren egiaren eta leialtasunaren balioaz hitz egiten zuen asmakizun bat zela. Asmakizuna konpondu ondoren, sirenek perla magiko bat eman zieten hurrengo tenplura gidatuko zituena.

Azkenik, Urpeko Sekretuen Zulora iritsi ziren, misterio asko ezkutatzen dituen itsaso sakoneko zulo batera. Naiak ohartarazi zien bereziki ausartak izan beharko zutela hemen, iluntasuna eta isiltasuna beldurgarriak izan zitezkeelako.

Perla magikoak bidea argitzen zuela, zulora jaitsi ziren. Gorgo izeneko txibia erraldoi batekin egin zuten topo, azken tenpluaren sarrera zaintzen zuena.

Bihotz garbikoek bakarrik pasa daitezke – esan zuen Gorgok ahots sakon eta oihartzuntsu batean.
Evak, zalantzarik gabe, Gorgori bere misioa eta erreinu magikoa salbatzeko zuen nahia azaldu zion. Txibia, haien determinazio eta ausardiaz harrituta, sartzen utzi zien.

Tenpluaren barruan, Ur Kristala aurkitu zuten, mila izar bezala distira egiten zuena. Naiaren laguntzarekin, Evak kristala hartu eta gainazalera ekarri ahal izan zuen.

Hondartzara itzuli zirenean, Naiak eskerrak eman zizkien sakonki.

Gure erreinua salbatu duzue – esan zuen maitagarriak irribarrez. – Beti ongi etorriak izango zarete hemen.

Argi izpi batekin, Eva eta Trasgu Platja d’Aroko hondartza maitean aurkitu ziren berriro, maskor magikoa eskuetan zutela. Bazekiten beti izango zutela leku berezi bat, non abentura izugarriak bizi ahal izango zituzten.

Eta horrela, Evak eta Trasguk beren bizitza jarraitu zuten Platja d’Aron, magia beti eskura zegoela ziurtasunarekin, bertan sinetsi besterik ez zenuen egin behar. Beren abenturak hasi besterik ez ziren egin, eta bazekiten, elkarrekin zeuden bitartean, edozein erronkari aurre egin ahal izango ziotela.